

Rom 12, 6-8

6-8: Når vi da har gaver som er ulike ifølge den nåde som er gitt oss, så la oss bruke dem. Hvis det er profeti, så la oss profetere i overensstemmelse med troen, eller om det er en tjeneste, la oss bruke den i tjenesten. Den som lærer må ta vare på sin gave i undervisningen, den som formaner, må ta vare på formaningen, den som gir, må gi med gavmildhet, den som har lederansvar, må lede med iver, den som viser miskunn, må gjøre det med glede.

Forrige vers sluttet med: "og hver enkelt er vi hverandres lemmer". Som en umiddelbar fortsettelse kommer så disse versene: Når vi da har gaver som er ulike ifølge den nåde som er gitt oss. Tidligere har Paulus sagt at "alle lemmene har ikke samme funksjon". Som en konsekvens av dette sier han altså nå at "vi har gaver som er ulike ifølge den nåde som er gitt oss". Vi har de store og helt vesentligste gavene: Kristus, barnekåret hos Gud, syndenes forlatelse, Den Hellige Ånd osv. Disse gavene eier alle Guds barn i like stor grad, og altså fullt ut. Men i tillegg har vi også en del særskilte gaver, både nådens og naturens gaver. I disse er vi mer eller mindre ulike. F. eks. har den ene en spesiell gave til å profetere eller forkynne med ånd og kraft. Den andre har gaver til å undervise barn og nye på veien. En tredje til å formane og minne om en kristens plikter. En fjerde har kanskje vanskelig for å tale, men har en spesiell gave til å hjelpe fattige og syke, osv.

Slike eksempler regner apostelen opp her, og viser dermed hva han mener med ordene "vi har gaver som er ulike". Og slik blir det jo bare på grunn av Guds frie utdeling. Paulus føyer jo til: "ifølge den nåde som er gitt oss". Dvs. at alt er Guds nåde og gave, ingen kan ta noe selv. I Guds store visdom og velbehag er det delt ut forskjellig til lemmene i samme legeme. Og Paulus sier i 1Kor 12: "Det er mange forskjellige nådegaver, men Ånden er den samme" (v. 4). Og: "Men den ene og samme Ånd virker alle disse forskjellige nådegavene og deler ut til hver enkelt, slik han vil" (v. 11).

Men like enkel som denne sannheten er i seg selv, like sørgelig blir den likevel ofte både oversett og glemt. Å, hvor mye ergrelse, avguder, mistenksomhet, feilaktig dømming m. m. vokser ikke opp bare fordi en ikke holder klart for seg dette; at lemmene som tilhører samme legeme, og dermed er like rette barn som Gud elsker, likevel har ulike gaver. Når vi tenker og taler om dette forholdet, da er vi alle sammen forstandige nok til å innse dette. Men straks vi står overfor dette i livet, når vi møter disse ulike gavene i praksis, da er forstanden borte. Da står vi straks klar til å holde spesielle gaver fram som mønster for alle kristne. Da stiller vi spørsmål ved om den eller den kan være et lem i Kristus, når han ikke har den gaven -! Slike holdninger er jo særdeles skadelige, og vi bør huske det apostelen sier her om at lemmene i samme legeme har "gaver som er ulike".

Se hvor sterkt han uttrykker dette i 1Kor 12: 28-30! Der sier han: "Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjerninger, så

nådegaver til å utføre helbredelser, så nådegaver til å hjelpe, videre nådegaver til å styre, så nådegave til å tale i forskjellige tunger. Er vel alle apostler? Er vel alle profeter? Er vel alle lærere? Kan vel alle gjøre undergjerninger? Har vel alle nådegaver til å utføre helbredelser? Taler vel alle med tunger? Kan vel alle tyde dem?" Her sier Paulus uttrykkelig at alle kan ikke gjøre det enkelte andre kan, og likevel er de alle lemmer på Kristi legeme (v. 27). Alle er like sanne kristne, like kjære for Gud. Men "Er vel alle profeter? Kan vel alle gjøre undergjerninger? Kan vel alle tyde tunger?" osv.

Men med dette gis det ingen dekning for at vi skal tro alle mennesker er Guds barn, fordi om de synes å leve et bibelsk liv, og på tross av at de mangler det avgjørende tegnet på at de er kristne: den åndelige fattigdommen, troen og kjærligheten. For legg merke til at apostelen sier ikke: Er vel alle knust av loven? Lider vel alle på grunn av synden? Henger de vel alle fast ved Kristus? Har de vel alle en ny kjærlighet og et nytt, hellig liv? osv. Nei, de spørsmålene stiller han ikke, for i alt dette står de alle likt, selv om graden av tro, kjærlighet og syndserkjennelse kan være forskjellig mellom dem. Hvis du altså møter dem som vil være kristne, men som gir tydelig uttrykk for at de holder så fast med Gud, har fått så mye kraft som de ønsker, - så de kan være og gjøre det de vil, kan tro, elske og lyde Gud slik de bør osv., da behøver du nok ikke tenke at dette er en spesiell Åndens gave som nettopp de har fått. Å nei, så sterke, selvhjulpne og hellige har nok aldri de rette Guds barn noen gang vært. For det er étt klart forhold som kjennetegner alle disse: De er knust på grunn av sin synd og svakhet, og har alle sin trøst utelukkende i Guds nåde. Kristus taler riktignok om en mann som takket Gud for at han var så mye mer gudfryktig enn andre, - men det var en fariseer (Luk 18: 9-14). Her tales det bare om hvor forskjellig gavene kan være. Ikke om selve sinnet eller ånden hos kristne. For i det er alle like - "Ånden er den samme".

Men så møter du noen mennesker som har dette avgjørende tegnet i kristendommen: De er fattige i ånden, nedbrutt over seg selv, men har all sin trøst og sitt liv i Kristus og hans evangelium. Da skal du straks si: Om jeg aldri skulle få vite noe som helst mer om disse, så vet jeg likevel at de er Kristi lemmer. Så ser du etter hvert en god del ulikheter hos dem. Den ene har f. eks. en spesiell nåde til å forkynne Guds ord, den andre derimot vanskelig for å uttrykke seg. Den ene har en spesiell nåde til å vandre varlig og viselig, den andre derimot har en sterk natur, og går ofte over streken. Den ene er glad og livlig, den andre ofte tung og bedrøvet. Den ene ser lyst og optimistisk på alt, den andres øyne fester seg mer med det som er vondt og farlig. Den ene er kvikk og korrekt i tjeneste for Herren, den andre mer treg og vanskelig, osv. Da må du være forsiktig, så du ikke på grunn av disse ulikhetene begynner å stille spørsmålstegn ved noen av dem. Kom i hu apostelens ord om at vi "har gaver som er ulike ifølge den nåde som er gitt oss".

Men det betyr heller ikke at vi dermed skal akseptere at alt er like godt. For vi skal hele tiden "søke etter de nådegavene som er de beste". Men selve livet, nåden, barnekåret hos Gud skal vi ikke knytte opp til de ulike gavene. For gavene er gitt som det behager Kristus, til de ulike lemmene i legemet. Den ene er øye, og kan ikke løpe som foten. Den andre er et øre, og kan ikke arbeide som hånden. Men både øye og øre, hånd og fot hører med til legemet. La oss igjen huske apostelens ord: "Kan vel alle tyde tunger? Er vel alle profeter? Kan vel alle gjøre undergjerninger?" Selv hos apostlene finner vi

så store ulikheter at hvis vi ikke visste at de står så høyt i Kristi rike, hadde vi vært snare til å avskrive noen av dem. Hvor mange har ikke blitt i tvil om hvordan det forholder seg, når de ser forskjellen på Jakobs og Paulus' budskap? Og likevel er de begge like rette Kristi tjenere. Hvor forskjellig oppførte ikke Peter og Johannes seg da Kristus stod på stranden? Peter stupte fra båten for å komme hurtigst mulig til Jesus. Johannes ble stående sammen med de andre til de hadde fått fiskegarnene på land (Joh 21: 7-8).

Hos alle apostlene finner vi særegenheter. Likevel har de alle sammen den ene hovedsaken, den samme Ånden og læren. Alle har både sin rettferdighet og sin helliggjørelse utelukkende i Kristus. Alle arbeider de på samme hellige tempel, selv om den ene er opptatt med å legge grunnvollen, den andre med å bygge på denne (1Kor 3: 10). "Vi har gaver som er ulike ifølge den nåde som er gitt oss". Men ettersom det er Gud som gir alt, så bør jo heller ikke noen opphøye seg. Og heller ikke gå inn i noen som helst tjeneste som han ikke har fått Herrens kall og gaver til. For slikt blir bare stående som bevis på at en har tenkt for høyt om seg selv. Det er dette skadelige ondet Paulus advarer mot her. Og så fortsetter han, da med å formane alle til å ta vare på den gaven de har fått, og trofast bruke den til det beste for menigheten:

Hvis det er profeti, så la oss profetere i overensstemmelse med troen. "Profeti" eller profetisk gave har for det meste samme betydning i Det nye testamente som i Det gamle. Men i GT var profetene spesielt utrustet av Gud til å forkynne bot. De var sendt dels for å forkynne ting som skulle skje. Eller, med Guds dommer, formaninger og løfter, vekke folket til omvendelse og tro. Samme betydning har ordet "profetere" også i NT: Altså først og fremst å motta og forkynne guddommelige åpenbarelses. Det kunne være ting som skulle skje (Åp 1: 3, 22: 7-8, Apg 11: 27-28, 21: 10-11, konf. 1Pet 1: 10). Eller det kunne være skjulte hemmeligheter som skulle åpenbares, enten fra Guds hemmelige råd, eller i menneskehjertenes skjulte dyp (Luk 1: 67 flg., Ef 3: 6, 1Kor 14: 24-25, Joh 4: 19, Apg 5: 3). Det kunne være mer generell forkynnelse av Guds ord, med utleggelse fra Skriften å tale til vekkelse, "til oppbyggelse, formaning og trøst" (Joh 7: 40, Apg 15: 32, 1Kor 14: 3, 4, 31).

Selv de som ikke hadde det særegne grunnlaget eller guddommelige åpenbarelses for sin forkynnelse, ble også kalt "profeter", når de i hellig nidkjærhet talte Guds ord og forkynnte omvendelse og tro. Det framgår klart av 1Kor 14, f. eks. v. 1, 3, 4, 5, 24, 31, at den gaven og tjenesten ble kalt å profetere. Og det er denne sistnevnte gaven, å forkynne og utlegge Skriften, Paulus sikter til i teksten vår. Det ser vi av at han formaner profetene til å passe på at de "profeterer i overensstemmelse med troen". For den førstnevnte profetgaven; gjennom guddommelig åpenbaring forutsi ting som skal skje, er jo ikke kontrollert av profetens egne tanker. Han kan jo ikke selv, f. eks. på Paulus' formaning, styre sin profetering, for det slag profeti er en umiddelbar åpenbarelse av Gud selv*. Og profeten må uttale budskapet, også om han selv ikke forstår det (Dan 12: 7, Joh 11: 51). Mens her sikter altså Paulus til den slags profetering som han omtaler i 1Kor 14. Og om den form for profetering sier han (v. 32): "Profetenes ånder er underordnet profetene", det vil si at de kan selv, etter sin forstand, bruke gaven sin på den ene eller andre måten. Derfor kan også Paulus her formane dem til å passe på at deres profeti er i overensstemmelse med troen.

[* Når Skriften taler om profeti i førstnevnte forståelse, så tales det ikke uten videre om et spesielt syn inn i framtiden, en visdom til å forutse hva som skal skje. Nei, med "forutsi" mener Skriften noe langt dypere; en virkelig åpenbarelse fra Gud, som slett ikke beror på budbærerens klokskap eller vurderinger.]

Men hva vil det så si at profetien skal være "i overensstemmelse med troen"? Uten tvil at vår utleggelse av Skriften, og hele forkynnelsen, skal være slik at den stemmer overens med den klare hovedlæren om troen på Kristus*. Troens lære om frelse gjennom Kristus er som solen i hele Skriften, som en majestet som regjerer over alle andre lærer. Det som ikke stemmer overens med den store hovedlæren; at vi blir rettferdiggjort ufortjent av Guds nåde, utelukkende ved troen på Kristus, er alltid falskt og farlig. Den som ikke ser Kristus i Skriften, og korrigerer alle sine tanker og ord etter den hovedlæren, og frelsen ved ham, han er i mørket og fører menneskene vill! Den derimot som i Åndens lys ser det Gud fra verden ble til har åpenbart om sin Sønn; at han er gitt for å bære og ta bort våre synder, han har dette lys over alt som læres i Skriften. Da kan han lett regne ut f. eks. hvor mye vi selv kan utrette; om vi kan frelse oss selv, om noe av vår kristelighet kan hjelpe oss til å få nåden hos Gud, om noe av vår kraft duger til å bryte syndens lenker og sette oss fri fra djevelens makt. Nei, da vil han forkaste alle slike tanker og lærer, og rent og klart forkynne at vi med alt vårt strev er fortapt, hvis ikke Kristus frelser oss og blir både vår rettferdighet og vår helliggjørelse.

[* Enkelte nyere fortolkere har oppfattet ordene "i overensstemmelse med troen" slik at med troen skulle det menes den subjektive troen (*fides qua creditur*). Så har de da oversatt ordene slik: "etter målet av (profetens egen) tro". Derved ville meningen bli at man ikke behøver forkynne mer enn det en selv tror. Riktignok kan også den formaningen ofte være nødvendig nok. For den som preker mer enn han selv tror, har enten en drepende kald forkynnelse, eller det han forkynner er svevende og galt, - slik vi ikke sjeldent opplever hvordan nettopp de som selv ikke eier den sanne troen, likevel taler med de sterkeste ord om noe de ikke har opplevd (Kol 2: 18), og skildrer de virkelig kristne slik en nok kunne ønske dem, men aldri finner dem på jorden. Der kunne nok denne formaningen være nødvendig; Tal ikke utover det din egen tro rekker! Men vi kan ikke regne med at apostelen har villet gi oss en så ubestemt regel for vår profetering, som "målet av vår egen tro". Og vi ser klart at Paulus bruker ordet "tro" også om troens lære, eller den objektive troen (*fides quae creditur*) - se f. eks. Gal 1: 23, 3: 2, 5, 23, Jud v. 3, 20. Da er uten tvil Luthers og andre eldre læreres tolking den rette. De sier Paulus vil ha formant til at profetien må være overensstemmende med den store, åpenbare troslæren. Det samme lærer jo også Peter på det tilsvarende stedet, i 1Pet 4: 10-11: "Hvis noen taler, skal han tale som Guds ord". Konf. Apg 26: 22.]

Dette er den troen som åpenbares i Skriften, "den tro som én gang for alle ble overgitt til de hellige" (Jud v. 3). Derfor sier Luther om den teksten vi har foran oss: "Hermed er hele den læren og utleggingen av Skriften ettertrykkelig forkastet, som fører til at vi bygger på egne gjerninger og i troens navn bare skaper falsk kristendom og gjerningskristne. For alt som lærer oss å fordrive synden, bli frelst og hellige, og ha en god samvittighet innfor Gud, på noen annen måte enn utelukkende ved troen, uten gjerninger - det har omgående stemplet seg selv. Det er ikke "overensstemmende med troen". Det er mange ord i Skriften som kan oppfattes forskjellig. Da er det

stor nåde og hjelp i at vi har denne rettesnoren for hvordan vi skal oppfatte hvert enkelt ord. Det er den klare og åpenbare troslæren som er denne rettesnoren."

eller om det er (hvis noen har) en tjeneste, la oss bruke den i tjenesten. Gr. tekstens ord for "tjeneste", diakonia, har riktignok enkelte steder den vide betydningen av tjeneste generelt (1Kor 12: 5, Ef 4: 12). Men her ser vi hvordan det tales om nådegavene og tjenesten i menigheten som to adskilte ting. Da må også diakonia stå for en spesiell tjeneste. Og da taler ordet om diakonitjenesten, som tok seg av menighetens legemlige behov, sørget for de fattige og syke, tok seg av de husløse, underholdt enker og faderløse (se Apg 6: 1-6, 1Pet 4: 11 om "tjenere", dvs. diakoner, Fil 1: 1, 1Tim 3: 8, 12). Hvis da noen har den gaven og tjenesten, vil Paulus her ha sagt, så bruk den, og vær ikke opptatt med å strebe etter noe høyere, i overdrevne tanker om deg selv! For denne fysiske tjenesten er også nødvendig for menigheten. Hvis ingen vil gå inn i denne fysiske tjenesten, men alle sammen bare vil delta i høyere oppdrag, så vil det oppstå en følbar mangel i menigheten. Og følgen av det blir misnøye og splittelser (1Pet 4: 15). Kort sagt: Uansett hvilken tjeneste Herren enn har satt deg i, så vær altså først og fremst opptatt med den. Og gjør det i troskap, ydmykhet og tålmodighet for Herrens skyld, han som kalte deg til dette. Og du kan heller ikke foreta deg noe som helst bedre enn at du trofast tjener i det som er gitt deg av Gud.

Den som lærer må ta vare på sin gave i undervisningen, den som formaner, må ta vare på formaningen. Disse to gavene og kall; å lære og formane, er altså noe annet enn å profetere. Mens det å profetere betegner forkynnelsen i Åndens nidkjærhet og kraft, betegner det å lære mer begrenset det å undervise eller tilføre menneskene den rette kunnskapen om Ordets grunnsannheter. Det å formane er så ved hjelp av nødvendig overbevisende dokumentasjon å legge Ordets lærdommer inn over menneskenes hjerter, for at de også skal gjøre etter det. Det innebærer da også å påminne, trøste og oppmuntre. I det å profetere ligger også alltid læren og formaningen. Men for å lære og formane kreves det derimot ikke at en også skal ha profetiens nådegave. Mange har klar nok kunnskap og kan lære og undervise, men har ikke den ånd, den nidkjærhet og det lys som kjennetegner det å tale profetisk. Så har en tredje heller ikke gaven til å undervise klart, men har likevel en spesiell nåde til å formane, trøste og oppmuntre sine medmennesker, og minne dem om det de har hørt og lært, for at de skal tro og handle etter dette. Men nå sier altså apostelen: "Den som lærer må ta vare på sin gave i undervisningen". Han må være opptatt med å tjene på rett måte i denne nådegaven. Så har han da også i høyeste grad nok å være opptatt med, i denne nådegaven, og dessuten en særdeles nødvendig tjeneste. Han behøver ikke se seg om etter noen større nådegave.

"Den som formaner, må ta vare på formaningen". Etter den nåde han har fått må han flittig tjene sine medmennesker med denne gaven. Han skal minne dem om de dyrebare lærdommene de har fått. I ydmykhet skal han kjærlig formane, trøste og påvirke dem. Slik Paulus skriver til Timoteus: "Vær rede i tide og utide! Overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og undervisning" (2Tim 4: 2). Så de kristne ikke skal sovne fra det de har lært, og bli trege og likeglade, slik det ofte skjer. Alle Guds barn må bare være opptatt med å tjene til beste for menigheten i den nådegaven de selv har.

Da er de alltid til nytte, og behøver ikke se seg om etter noe høyere som de ikke har fått kall eller nådegave til.

Men dermed har ikke Paulus sagt at disse nådegavene alltid bare finnes hos forskjellige personer. For disse tre gavene kan også gjerne finnes hos en og samme person. Slik de alltid i større eller mindre grad finnes hos dem som har profetiens nådegave. Men det apostelen (etter utgangspunktet i v. 3) egentlig vil ha sagt, er at ingen, i høye tanker om seg selv, må strebe etter høyere verv enn det Gud har utrustet ham til, men bare være opptatt med trofast å tjene med den nådegaven han har fått. Paulus sier til Timoteus: "Vanskjøtt ikke den nådegaven som er i deg". "Du skal grunne på disse ting og leve helt i dem" (1Tim 4: 14-15).

den som gir, må gi med gavmildhet. Her taler altså Paulus først om å "gi", og senere i verset om å "vise barmhjertighet". Altså som to forskjellige kjærlighetens frukter. Da har en oppfattet det som at det som nevnes først, det å "gi", er det hver enkelt gav når det ble tatt opp offer eller innsamlinger til de mer generelle behov i menigheten, spesielt til underhold av forkynnere og fattige (Apg 11: 29, Rom 15: 26-27, 1Kor 16: 1-3, 2Kor kap. 8 og 9, 1Tim 5: 16-18, 1Kor 9: 7, 11). Å "vise barmhjertighet" taler derimot om hjelp til alle andre individuelle og tilfeldige behov hos mennesker som var fattige, syke, forfulgt, fengslet o. l.

Når det så gjelder dette å "gi", så forstår vi at selv vårt jordiske gods er gaver vi kan tjene med, ikke bare mennesker generelt, men også spesielt tjene Guds menighet. I GT var det foreskrevet i loven hvor mye hver israelitt skulle gi: Først den årlige tienden som ble brukt til alt som gikk med i den omfattende gudstjenesten, og i tillegg en særskilt tiende hvert tredje år til de fattige. I NT er det ikke foreskrevet noe slikt konkret mål, for i evangeliets nådefulle tid er det kjærligheten som skal regjere. Men alle de apostoliske formaningene på dette området viser tydelig og klart at vi ikke må glemme denne kjærlighetsplikten. Og nå sier altså apostelen: Hvis Gud har gitt deg midler og anledning til å tjene enten de fattige du vet om, eller Kristi rike, innen- eller utenlands, med ditt jordiske gods, så "gi med gavmildhet". Dvs. at vi skal gi i ren omsorg og kjærlighet, ikke i noen annen hensikt. Ikke for at andre skal legge merke til det, slik hyklerne gjør (Mat 6: 1-4), eller for å oppnå noe innfor Gud. Nei, fritt og for intet skal du gi, bare for å ære din Herre, og for å hjelpe de fattige.

Vi ser hvordan Kristus også så nettopp etter denne hjertets gavmildhet, da han satte seg ved tempelkisten og så hvordan folk la penger i den. Han kalte disiplene til seg og roste den fattige enken som i sin store fattigdom gav to småmynter. Slik er Herren fremdeles opptatt med å se til hjertene våre når vi gir noe. I den sammenheng Paulus kommer med denne påminnelsen, ligger også den tanken at noen kristne skal ha denne spesielle gaven og kallet til å tjene menigheten med sine jordiske eiendeler og sin gavmildhet. Spesielt hvis du har fått mye av disse timelige godene, og nå er blitt et omvendt og troende menneske, har du også all grunn til å tro du er spesielt kalt til å tjene den fattige Kristus med alt det du eier. Det betyr ikke at du ikke også skal vitne om ham med din munn. Bare at du også har fått et spesielt kall til å "gi", - og da "gi med gavmildhet".

den som har lederansvar, må lede med iver. Her tales det ikke om lederansvar i verdslige saker, men i det som gjelder menigheten. Luther sier om dette: "Dette er forstandere som skal ha ansvar for alle kirkens embeter. De skal påse at de som skal lære, passer sin tjeneste og ikke forsømmer den. At de som skal tjene, deler ut det de har, rett, osv. Dette bør være biskopenes embete. Derfor heter de også biskoper, dvs. tilsynsmenn". Men dette ordet gjelder jo også forstandere og lærere, kort sagt alle som har ansvar for å lede noe av menighetens arbeid. Til alle disse taler Paulus her om å tjene "med iver". Den som trer inn i en biskops kall, eller i annen kirkelig ledelse, og har oppfattet hvor viktig dette kallet er, må nok ta farvel med sine gode dager, med noen avslappet tilstand og livets lyst. Like så stort og viktig dette kallet er, når det gjelder fruktene, like så farlig er det for den som forsømmer en slik tjeneste. Og ansvaret for noe slikt er fryktelig. Må Gud hjelpe alle disse!

Enten de nå gjør sin plikt, eller ei, så trenger de alle kristnes omsorg og forbønn. Tar de tjenesten alvorlig, i stor omsorg, da vil de alltid føle på at kreftene strekker ikke til. Disse skal jo ikke bare rent generelt forsøke å hjelpe mange mennesker. Bare dette fører alltid med seg masse problemer. Men de skal kjempe for at mennesker blir frelst, og gå fremst i striden mot djevelen og hans rike. Og hvordan skal slike kunne få noen ro, om de er våkne og trofaste? Hvis så forstanderen/presten forsømmer seg og ikke er våken, da blir følgene så forferdelige og ansvaret så stort at det finnes ikke ord sterke nok til å beskrive det. "Den som mye er gitt, av ham skal mye kreves". Derfor: "Den som har lederansvar, må lede med iver" (konf. Apg 20: 28, 1Tim 5: 17).

den som viser miskunn, må gjøre det med glede. Vi har allerede sett hva det er Paulus tenker på når han taler om å "vise miskunn"; at det består i all tilfeldig kjærlig tjeneste overfor folk som er i nød, syke, i fengsel, eller på annen måte trenger menighetens eller din hjelp. Og så sier altså apostelen her at når de viser miskunn, må de "gjøre med glede", dvs. med et villig og glad hjerte. Dette er viktig, og gleder både Gud og den som trenger hjelpen din. Paulus sier uttrykkelig om Gud at han "elsker en glad giver" (2Kor 9: 7), dvs. at han vil se om du gjør det gode av hjertets lyst og kjærlighet. Men også for den som trenger hjelpen og får oppleve din miskunn, betyr det mye at du gjør det med glede. At du ikke salter og forbitrer det med et surt og tvert ansikt. Dessverre er det nok mange som oppfører seg så tregt og tungt, og finner på alle slags unnskyldninger til å slippe unna, hver gang de blir stilt overfor et klart kall til å vise miskunn.

Men Herren, den rettferdige dommer, ser hvordan du sårer ditt medmenneske som lider, med din synbare uvilje. Derfor omvelter han ofte livets veier så det blir deg som blir nødt til å ha hjelp av andre mennesker - og da selv må høste som du har sådd (2Kor 9: 6). Gud hjelpe oss med vårt onde og elendige hjerte! Apostelens formaning er viktig: "Den som viser miskunn, må gjøre det med glede".

Med disse sju eksemplene har nå Paulus vist at de forskjellige lemmene på Kristi legeme har mange forskjellige gaver og tjenester, men at ingen av lemmene eller deres tjeneste er unødvendig. Alle er

nødvendige i tjenesten for de andre lemmene. Følgelig må heller ikke noen verken opphøye seg fordi de har en større nådegave og kall, eller være misfornøyd med noe som er mindre, og strebe etter å oppnå noe større. Hver og en skal bare flittig tjene i det Gud har lagt ferdig for ham. Da skal også all nåde og velsignelse strømme fram gjennom alle ledd og lemmer til hele legemet. Mens derimot all slags ulykke, splittelser og elendighet følger der det motsatte er tilfellet. Måtte så Gud gi hver enkelt av oss nåde til ikke bare å vite og forstå dette, men grunne på det innfor Herren, og så praktisere det i all vår ferd!